

af Biskopperne modtagne Beretninger om Indførelsen af Menighedsraad i deres Stifter. Af disse erfares det vel, at denne Sag paa mange Steder har mødt enten Modstand eller Vanskeligheder, som det endnu ikke er lykkedes at overvinde, — hvad der naturligvis ikke er kommet Ministeriet uventet — men den Fremgang, Sagen paa flere Steder har havt i det forløbne Aar, saavel som Biskoppernes Udtalelser herom have maattet bestyrke den Overbevisning hos Ministeriet, at det ved bemeldte Circulaarskrivelse har anslaaet den rette Vej, og at Erkendelsen heraf efterhaanden vil udbrede sig mere og mere. Men som en af de væsentligste Grunde til de Vanskeligheder, som denne Sag har stødt paa, maa det ansøres, at der endnu ganske savnes et bestemt udbortes Grundlag for Menighedsraads Virksomhed. Ministeriet tvivler ikke paa, at Omdannelsen af den ved Lov af 8de Marts 1856 oprettede frie Fattigunderstøttelse til et kirkeligt Fattigvæsen derved, at sammes Bestyrelse henlægges til Sognepræsten og Menighedsraadets Medlemmer, hvor saadanne oprettes, vil være et

virksomt Middel til at befordre Menighedsraads Indførelse, og derved til yderligere at fremme Interesfen for de kirkelige Anliggender.

En speciellere Opfordring til nu at fremkomme med et Forslag i denne Retning har Ministeriet fundet i et Andragende, der er indkommet til Samme fra Medlemmer af flere Menigheder i et af Landets Stifter, hvor Menighedsraads Indførelse hidtil saa godt som slet ingen Fremgang har havt, og hvortil de som Grund hertil netop have anført Mangel paa et udbortes Stof for deres Virksomhed, hvilken Mangel de have meent at ville afhjælpes ved den ovenfor antydede Forandring af Lov af 8de Marts 1856, idet Menighedsraadene herved vilde erholde en stadig og passende Gjenstand for deres Virksomhed, hvortil da efterhaanden, hvor der findes eller vækkes noget kirkeligt Liv, en høiere og mere aandelig Virken naturlig vilde knytte sig.

I Genhold til disse Betragtninger er det forestaaende Lovudkast blevet udarbejdet.